

**Pásmo tématických homilií pro farnost o sv. kněžství
Rok 2009 - podzim**

P. Jan Balík

- 1) Kdo je kněz
- 2) Kněžská spiritualita
- 3) Kněz - spolupráce s laiky a konkrétní otázky (zpověď, povolání ke kněžství...)

1) Kdo je kněz

Hovořit o kněžství není snadné. Víím, že se musí jednat především o osobní svědectví života. Zároveň si uvědomuji, že podléhám slabosti a ne ve všem jsem sám schopen dostatečně toto svědectví podávat.

Odvahu k těmto zamyšlením mi dává skutečnost, že papež si přeje, abychom v roce kněží více poznali, jakým darem pro svět je kněz a jakou úlohu má v církvi.

Chci tedy hovořit v pokoře; ve vědomí, že řečená slova jsou určena na prvním místě mně samotnému a mají inspirovat především můj život.

Existuje bohatý materiál, ze kterého lze čerpat. Od II. vatikánského koncilu existují o kněžství nádherné texty, které napsali papežové. Je v nich ukryta odpověď na to, kdo je kněz, jak být knězem dnes, jak usilovat o kněžskou svatost dnes, jak se prodrat pralesem nejrůznějších ohrožení.

Ptejme se, kdo je kněz?

Benedikt XVI. říká: „Ten, kdo zná Krista z první ruky.“ Když církev uvažuje o kněžství, pojednává z pohledu víry. Nepřemýšlí na prvním místě v kategoriích sociologických, psychologických či pastoračních. Církev vede k jádru kněžského poslání a z něj pak odvozuje vše, co se týká života a působení kněze.

Nejprve musíme udělat malou, ale zásadní odbočku. Jaký je rozdíl mezi knězem starozákonním a knězem Ježíše Krista? Velký, zcela podstatný. Proto se prvotní církev pro vyjádření novozákonních skutečností vyhýbala klasické náboženské terminologii a používala řecké profánní výrazy. Nehovořila tedy o kněžích, ale o presbyterech (starších) a episkopech (dohlížitelích). Teprve až později se opět začalo používat označení kněz (sacerdos).

Starozákonní kněz zastupoval lid před Bohem. Novozákonní kněz je vyslancem Ježíše Krista. Ježíš je jediný skutečný velekněz, jak krásně vysvětluje list Židům. A pozor, důležitý dopad pro náš život: každý pokřtěný je účastníkem Kristova kněžství.

Vraťme se nyní k otázce, kdo je to tedy kněz?

- Na prvním místě křesťan. Křest je nejvyšší hodnost, kterou člověk zde na zemi může dosáhnout. Křest je největší Boží milost. Do nebe nikdo nevejde proto, že se stal knězem, ale proto, že žil podle křtu, podle víry a zároveň usiloval o svatost ve svém specifickém povolání. Sv. Augustin pronesl známou větu: „Pro vás jsem biskup, s vámi jsem křesťan.“ Ano, být křesťanem otevírá člověku nebe. Být pověřen úkolem kněžství je velká odpovědnost, která člověku ve své podstatě spásu, vstup do nebe, ztěžuje.

Zeptejme se zcela jednoduše: V čem vidí Ježíš dokonalost? Odpověď je: V lásce. Proto zvláště pro kněze – jako pro každého křesťana platí – že musí usilovat o lásku k druhým lidem. Mnozí dnes hovoří o tom, že kněžství má zásadně mariánský charakter. Ano, kněz není dokonalý tím, že obdržel kněžské svěcení, ale tím, že usiluje o dokonalost v lásce.

Jan Pavel II. proto připomíná, že laik může klidně dosáhnout vyššího stupně dokonalosti, protože miluje více.

Kněz je tedy na prvním místě křesťan a jeho osobní dokonalost je dána velikostí jeho lásky – lásky k Bohu a k lidem.

Dále - Kněz je muž, který přijal vnitřní Boží volání. Byl vybrán z lidu Božího. Nikdo se nemůže stát knězem jen na základě pragmatické úvahy. Na to „být knězem“ není nárok a ani se tomu nedá naučit jako nějakému řemeslu.

Kněz byl při svěcení vzat z profánního života, aby byl zcela k dispozici Ježíši Kristu. Prakticky to znamená, že není povolán pro nějaký úřad, nedostává moc nad lidmi, nepřichází ve svém jménu, ale stává se vyslancem Ježíše. Je Kristem poslán do světa. Jedná v Jeho jménu. Hlavní kněžskou starostí nemůže být nic jiného než poznávat Ježíše Krista a sjednocovat se s ním, být jeho svědkem. Kněz má být především mužem Božím, což prakticky znamená mužem modlitby, duchovním člověkem.

Tím, že plně patří Kristu, zcela zásadně slouží lidem: je služebníkem jejich spásy, jejich štěstí, jejich skutečného osvobození od všeho, co člověka zotročuje a umenšuje jeho důstojnost.

Kněžská služba lidem se odehrává v trojím poslání:

- kněz hlásá evangelium
- zpřítomňuje Krista ve slavení svátostí (především v eucharistii a svátosti smíření)
- a sjednocuje pokřtěné v lásce a jednotě.

Z řečeného vyplývá, že život kněze se nedá hodnotit podle vnějších měřítek úspěšnosti či horečnaté činnosti nebo seberealizace. Jeho působení má především vnitřní povahu, přispívá člověku ke kvalitě života proměnou jeho nitra.

Celibát

Nyní snáze pochopíme skutečnost, proč kněz žije v celibátu. Bylo tomu tak již od prvních křesťanských dob. Celibát vždy byl a je pokládán za velký Boží dar, kterého se nelze zbavit. Konec konců, je volbou stylu života, který žil sám jediný velekněz – Ježíš.

Spojení celibátu s kněžstvím není v žádném případě záležitostí pragmatickou – že kněz má bez rodiny více času na práci. Upřímně řečeno, kdyby tomu tak bylo, a on se vzdával tak vysoké lidské hodnoty, jakou je manželství, kvůli práci, aktivitě, byl by blázen. Celibát též neznamená jakési odmítnutí či podceňování manželství.

Kněžský celibát je výrazem lásky a je třeba ho chápat jako výjimku z obecného pravidla. Jedná se o volbu radikální lásky ke Kristu, běží o lidskou odpověď na zcela zvláštní lásku Krista. Jak říká sám Ježíš, jedná se o zdrženlivost od manželství pro Boží království. Kněz vsadil celou svou lidskou existenci – tělo i ducha – na Krista.

Celibát je též volba životního stylu, který ukazuje, že vše lidské bude nakonec v nebi proměněno.

Celibát ukazuje, že kněze nelze dělat na čas. Není možné být knězem jen v pracovní době či během liturgie a úředních hodin. Být knězem je

totální povolání pro celý život. Jak rád vzpomínám na jednoho kněze františkána, kterého jsem potkával ve svém rodném městě. Vždy měl na tváři úsměv, pokaždé potěšil nějakou duchovní myšlenkou, měl čas se se mnou i s jinými zastavit. Vždy byl knězem, i když nakupoval či vyřizoval úřední záležitosti.

I když je celibát tak hluboce spojen s kněžstvím, přesto zná katolická církev i výjimky. Existují ženatí kněží řeckokatolického obřadu a kněží-konvertité z evangelických společenství a anglikánských církví.

Poslání od biskupa

Nyní jsme hovořili o podstatě kněžského povolání.

Kněz ale pochopitelně dostává i specifický úkol, poslání, od svého biskupa.

Může být poslán do farnosti jako farář, pastýř místního společenství, a stává se pak duchovním otcem farníků.

Může být poslán i k jinému úkolu: kněz - kaplan v nemocnici, kněz pro mládež, kněz pro rodiny, kněz spirituál církevní školy, vysokoškolský kaplan, vojenský kaplan, profesor teologie atd.

Někteří kněží žijí v řeholi. To znamená, že své kněžství žijí podle charismatu svého zakladatele. Církvi a lidem slouží specifickým způsobem: především modlitbou a svědectvím bratrského společenství, pochopitelně, že i nějakou službou – kázáním evangelia (dominikáni a františkáni), studiem nebo v různých odvětvích speciální pastorače (jezuité), pro mládež salesiáni, v médiích (jezuité a salesiáni) atd.

Církev není uniformní a zná velkou rozmanitost. Když jsem před lety odcházel z farnosti na biskupskou konferenci, někteří lidé se mě ptali: „A to již nebudete knězem? To už nebudete sloužit mši a zpovídat?“

Podstatná životní okolnost je být knězem a podle toho žít. Druhotný je specifický úkol, kterým kněz vykonává svou službu.

Vzpomeňme na tolik hrdinných kněží, kteří byli za komunistů zavřeni, a na ty, kteří v 60. letech nesměli vykonávat veřejně kněžskou službu. Ani oni nepřestali být kněžími. Nemohli sice konat mnoho pastorage, ale o to více prožívali sjednocení s Kristem ukřižovaným. Kdo se stal knězem, nikdy nepřestane knězem být!

Ukončení prvního dílu:

K čemu máme tedy kněze?

K tomu, aby Ježíš i dnes viditelně působil:

hlásal evangelium, odpouštěl, nabízel se v eucharistii jako pokrm, sjednocoval svůj lid ve vzájemné lásce.

Kněz má za úkol usnadňovat lidem setkání s Bohem, s Boží láskou.

Ve svém důsledku je kněz od toho, aby lidem ukazoval, jak žít dle své důstojnosti, aby nezapomínali, kým jsou.

2) Kněžská spiritualita

Svědectví – provokace?

Současný svět je složitý. Globalizovaná a mediální společnost zasypává každého člověka nesmírným množstvím podnětů. Mnohdy se zdá, jakoby již dobro neexistovalo. Na nejrůznějších temných záhybech společnosti o to více vyniká kvalitní rodina, která se nebojí věrnosti a přijímá děti, solidní laik, poctivě žijící kněz. Toto svědectví je dnes nezastupitelné.

Snad není přehnané, když řekneme, že se kněz v současnosti stává jednou velkou permanentní společenskou provokací, vypadá to, že „zajímá“ lidi více, než si uvědomujeme. Proč? Je přeci „zvláštní“, vymyká se společenskému průměru:

- přichází s něčím, co zdaleka neodpovídá médií rozšiřovaným modelům lidského jednání;
- usiluje o styl života v celibátu, což zcela zásadně nabourává všeobecně zdůrazňovanou prioritu sexuální naplněnosti.

Je mezi námi a přitom jako by byl odjinud. Není divu, že média špehují každé kněžské pochybení. Snaží se kněze přistihnout při činu, najít na něm lidskou slabost, a pak si s úlevou říci: přeci je jako my.

Pro samotného kněze je „žít dnes“ spojeno s mnoha hledáními, nejistými a neprozkoumanými kroky. Nevystačí si s minulým, dokonale ozkoušeným. Potýká se na jedné straně s očekáváními a požadavky lidí, na druhé s velkým náparem ekonomických, právních a stavebních povinností a k tomu prožívá často nejistou sociální zajištěnost. Není divu, že si kněz může někdy připadat přepracovaný a unavený, jindy naopak zbytečný a lidmi zapomenutý.

Jan Pavel II. napsal, že kněžství je pro církev a celý svět darem a zároveň tajemstvím. To je důvod, proč se kněz ve světě leckdy setkává s velikou nenávisť nebo naopak proč bývá zahrnován nezaslouženou láskou.

Potřebujeme kněze! Řekněme to přesněji: svět potřebuje o svatost usilující kněze – muže Boží! Jen tak máme naději, že společnost

neskončí kolapsem a opět se ze svých mátoh vzchopí. Již tolikrát se to v dějinách stalo. V tom je vždy aktuální věta sv. Jana Maria Vianneye: „Nechte farnost třeba dvacet let bez kněze a lidé se začnou klanět zvířatům.“

V první části jsme konstatovali: Kněz je poslán do světa, aby se stal Božím zesilovačem. Dává celou svou bytost do služeb Ježíšovi, aby On mohl v tomto světě jednat: hlásat slovo, nabízet svátosti a sjednocovat učedníky. Říkáme také, že je ve službě člověka, protože kdo pozná Boha a přijme ho, tomu se otevírá možnost žít kvalitnější život.

Život kněze

Jak má kněz žít, aby ve svém povolání vytrval? Co mu radí církev? Život kněze se musí soustředit na podstatné. Musí volit priority života, v tom se neliší od všech ostatních lidí, priority shodné se svým povoláním.

Pokud jsou manželé, kteří si již týden neměli čas jen tak sednout a povídat si, ohrožují kvalitu svého života, svoji vzájemnou lásku.

Kněz, který se nestačí v záplavě úkolů několik dní solidně pomodlit, ohrožuje své kněžství.

Především se kněz musí oprostít od kariérismu, od seberealizace. Jeho úkol není postupovat v hierarchii jako vojáci či se utopit v bezbřehém aktivismu. Je třeba dojít k pokornému přiznání vlastní lidské omezenosti.

V církvi je jediný šéf – Ježíš. Kristus je hlavní, On dává spásu. Kněz je jeho služebník. Z tohoto poznání plyne svatá bezstarostnost. My lidé, kněží, nejsme tím nejdůležitějším. Církev si vede osobně Ježíš.

Kněz není schopen naplnit všechna lidská očekávání.

Má být mužem Božím. Není snad pravda, že to od něj lidé očekávají? Aby kněz byl tím, čím má být, je třeba, aby našel odvahu věnovat čas prioritním oblastem svého života. Na začátku svého povolání udělal kněz radikální volbu pro Boha. Tu musí denně obnovovat a podle ní organizovat svůj každodenní program.

Kněz, který objevuje znovu a znovu podstatu svého života a žije podle ní, snadněji prožívá své kněžství jako velkou radost. Ano, být knězem je krásné!

Co je tedy pro praxi života kněze důležité?

- Jedná se především o modlitbu (breviář, meditaci, lectio divina), eucharistickou úctu (každodenní slavení eucharistie, adorace) a mariánskou zbožnost (modlitba růžence), časté přijímání svátosti smíření a využívání duchovního vedení.
- Kněz potřebuje neustále vstřebávat Písmo svaté.
- Kněz se musí věnovat studiu. Mimo jiné má být odborník na to, co církev říká.

K tomu potřebuje nalézat chvíle ticha a soustředění.

Církev připomíná kněžím, že mají usilovat i o styl života, který se shoduje s jejich posláním. Mají žít skromně, navyknout si na potřebnou míru askeze, bez které se žádný křesťan, a o to více kněz, neobejde, a mají žít v poslušnosti vůči biskupovi. Mají být ochotní sloužit druhým především svátostí smíření, mají projevovat lásku zvláště vůči nemocným atd.

Je též zdůrazňováno, že mají usilovat o lidskou vyzrálou a harmonii života. Mají se naučit i odpočívat.

Společenství kněží

Od II. vatikánského koncilu tvoří celou velkou kapitolu pojednání o kněžství skutečnost, že kněžství má v církvi radikálně komunitní podobu. Ta se projevuje ve spojení s biskupem. Kněz je na něm zásadně závislý. Proto je důležité, aby byl vztah mezi biskupem a jeho kněžími prožíván v opravdové lásce, důvěře a vzájemné úctě.

Komunitní charakter kněžství má být prožíván též i v různých podobách bratrství mezi kněžími. Kněží svojí vzájemnou láskou a spoluprací svědčí o lásce, kterou Ježíš považuje za předpoklad evangelizačního úspěchu (Jan 13,35). Ne nadarmo se říká, že jsou-li na faře dva kněží, kteří se snaží o svornost a spolu se modlí, většina pastorační práce je již vykonána. Ve všech posledních dokumentech církev vyzývá kněze, aby prožívali vzájemné bratrství. Doporučuje se: společný život kněží, společné bydlení, společná modlitba, vzájemné návštěvy, dny prožité s kněžími, účast v kněžských sdruženích.

Jsem velice rád, že se s P. Vladimírem o toto aspoň trochu snažíme. Koneckonců se nejedná o nic nového. Ježíš posílal učedníky po dvou (Lk 10,1). Jan Pavel II. nastínil spiritualitu společenství (Novo millennio ineunte 42 - 45). Nicméně praxe ukazuje, že takovýto styl kněžského života je stále ještě spíše ojedinělý. Snadno můžeme tedy označit Kristův standard za vážnou výzvu, kterou nelze obejít jen pohodlnou výmluvou. My kněží se v tomto ohledu budeme muset hodně změnit. Též výchova nových kněžských generací musí více počítat s učením se života ve společenství.

To, že kněží v takovém množství opouštějí své povolání, je jistě z velké části dáno jejich osamocněním a uzavřením se do izolace od ostatních kněží. Kdo se uzavírá, ten je více nakloněn k tomu, že ustrne ve svých špatných sklonech. Nemá nikoho, kdo by ho upozornil na chyby. Člověk je stvořený pro společenství, pro vztahy, a to i člověk žijící v celibátu. Jakmile se kněz, ale i manžel nebo manželka izoluje od druhých, lidsky ztrácí.

Shrnutí – osobní vyznání

Sv. Karel Boromejský řekl kněžím: „Máš na starosti péči o duše? Nezanedbávej přitom péči o sebe; nerozdávej se tak štědře druhým, že by v tobě nezbylo nic pro tebe.“

Kdo je poslán rozdávat, potřebuje být naplňován. Už jako začínající kněz jsem se naučil čas od času se uchýlit na několik dní do ticha, modlit se a studovat. A mimo jiné se i pořádně vyspat.

Před časem jsem uvažoval o svém kněžském povolání a ptal jsem se, čemu vděčím za to, že jsem stále knězem.

- Pochopitelně - především Boží milosti. (Což souvisí i s modlitbami druhých za kněze, tedy i za mě. Velice za modlitby děkuji.)
- Jsem přesvědčen, že věrnost časté svátosti smíření, modlitbě a každodennímu slavení eucharistie je cestou, kterou mi Pán daroval milost překonat všechny těžké chvíle, kdy jsem mohl z kněžství odejít.
- Vděčný jsem také intenzivnímu společenství kněží, které jsem našel uprostřed Hnutí fokoláre. Mezi kněžími různého věku, povah

a zkušeností jsem našel vždy konkrétní lidskou i duchovní pomoc, bratrské napomenutí a mnoho inspirací.

- Nemohu nezmínit Pannu Marii, které jsem se jako mladý bohoslovec na mamčinu radu zasvětil a která mi zvláště v některých obdobích života ukázala, jak mě má ráda, jak je se mnou, jak mi pomáhá a jak mě vede a ochraňuje.

Upřímně mohu říci, že jsem Bohu vděčný za dar kněžství. Při modlitbě za něj Pánu mnohokrát děkuji. Zkoušky, pouště a vůbec náročné chvíle nechybí, ale skutečná vnitřní radost z kněžství zůstává.

3) Kněz – spolupráce s laiky, povolání ke kněžství atd.

Muž dialogu a spolupráce

Prioritou kněze není aktivita. Je poslán, aby zpřítomňoval Krista, aby se v tomto světě stále uskutečňovalo Kristovo dílo.

Tajemství jeho života spočívá v setrvávání s Kristem. Kněz se nesmí nechat odvést svými povinnostmi od modlitby, studia víry a přílnutí k církvi.

Kněz není odborník na všechny obory lidského života.

Zato se od něj očekává, že bude především tím, kdo zná Krista z první ruky, tedy mužem Božím, mužem modlitby.

Co tedy dělat?

Jednak je třeba přijmout lidskou omezenost.

Východisko najdeme ale snadno v tom, že si uvědomíme, že kněz je ze své podstaty mužem vztahů, člověkem dialogu, mužem spolupráce. Proto má objevovat schopnosti druhých, má mít odvahu delegovat a zvát druhé ke spolupráci.

Ukazuje se to zvláště očividně ve farnosti, existují pastorační a ekonomické rady, pastorační pomocníci, ale je třeba, aby mnoho lidí přijalo pro službu společenství svůj malý úkol.

Od kněze se pochopitelně žádá, aby dal druhým důvěru.

Od laiků a blízkých spolupracovníků se zase očekává ochota začlenit se do celku; účastnit se svou aktivitou ne chaoticky, ale v touze přispět k jednotě celé farní rodiny.

Kněz má v tomto procesu roli toho, kdo vede a usměrňuje. Všichni víme, že to pro nikoho není snadné.

Díky

Rád bych využil této chvíle a skutečně osobně poděkoval všem vám, kteří se nejrůznějším způsobem zapojujete. Na každém z vás záleží. Jsem vám vděčný a za vaši aktivitu upřímně děkuji.

Můžeme říci, že se komunitní podoba kněžství projevuje též ve spojení kněží a laiků.

Správce budov?

Když hovoříme o tomto tématu, nemůžeme nezmínit, že nás v naší místní církvi čeká nutný a obávaný krok: není možné donekonečna kněžím přidávat starost o domy. Kolik kněží v naší vlasti se v praxi stává levnými správci a údržbáři budov a své kněžství praktikuje jen okrajově. Naší farnosti se to netýká, ale v okolí Prahy jsou kněží, kteří spravují 10 i 15 kostelů a na bohoslužby jim přijde ve všech jen stovka věřících.

Vzpomínám, jak na sněmu o této současné bolesti hovořil jeden můj spolužák, který pak za nějaký čas kněžství opustil.

Naslouchat lidem

Pokračujme v našem tématu dál. Posloužíme si jedním uštěpačným vtipem:

Parašutista visí na stromě. Jde kolem pán.

Parašutista se ho ptá: „Nevíte kde jsem?“

Pán odpoví: „Na topolu.“

Parašutista se zeptá: „Pane, nejste vy kněz?“

Pán řekne: „Jsem, jak jste to poznal?“

„No, že jste mi dal absolutně pravdivou odpověď, která je mi ale zcela k ničemu.“

Může se stát, že kněz nedokáže hovořit srozumitelnou řečí, že pozapomene, jak lidé žijí, že se stane teoretikem. Proto je důležité, aby naslouchal druhým lidem, aby poznával jejich život zblízka. Naučí se toho velice ze zpovědí a duchovního doprovázení, ale potřebuje znát život i z jiných úhlů.

Tolik se toho může naučit, když je zván do rodin na návštěvu.

Ze stejného důvodu je důležité, aby kněz učil náboženství, aby byl v kontaktu s mladými, s nemocnými a starými lidmi.

Hnutí

V tomto ohledu je také důležité, že poslední dva papežové zdůrazňují přínos vanutí Ducha svatého v církevních hnutích. Očekávají, že společenství mezi kněžími a laiky z těchto hnutí přinese velký zisk jak pro samotné kněze, tak pro mocný podnět k obnově úsilí církve při

hlásání a dosvědčování evangelia naděje a lásky ve všech částech světa.

Svátost smíření

Když Jan Pavel II., ale i současný papež Benedikt, hovoří o kněžích, připomínají, že jejich mimořádná role je v tom, být služebníky uzdravující moci Boží ve svátosti smíření. Není divu. V mnoha západních zemích je tato uzdravující moc Božího odpuštění opomíjena. A přesto i současná doba potřebuje milosrdnou Boží lásku. Kněz, který nezpovídá, strádá. Lidé, kteří se nezpovídají, chřadnou. Kněz si nesmí zvyknout na stav hříchu nebo na lhostejnost, ve které žijí jemu svěřené lidé. Ani se nesmí nechat odradit nezájmem lidí o svátost smíření.

Kněz se nesmí nechat odradit ani svými poklesky a hříchy.

Znovuobjevit význam a krásu svátosti smíření a její časté přijímání je úkol, se kterým se poslední papežové obrací na každého věřícího, především na kněze. V jeho naplnění je jistě ukryt jeden ze zdrojů obnovy víry a celé církve.

Jsem velice rád, že se můj předchůdce v této farnosti tak věnoval svátosti smíření, a že tolik lidí využívá našich zpovědnic.

Krise počtu kněží

Musíme se ještě zastavit u otázky povolání mladých mužů ke kněžství. Proč jsme svědky toho, jak se na cestu ke kněžství vydává jen malý počet mladých mužů?

Papež Benedikt uvádí několik důvodů:

- Základním důvodem krize je rozmělnění a následné ochabnutí víry v Ježíše Krista. Důsledkem je ztráta přesvědčení, že Ježíš znamená zásadní přínos pro kvalitu života každého člověka.
- Malý počet kněžských povolání v západním světě je způsoben též demograficky. Konzumní společnost postrádá děti, klesá počet věřících, výběrová skupina je tedy užší.
- Třetí důvod vidí v rozšířené krizi rodiny, která již není pokládána ani praxí ani státními zákony za základní buňku společnosti. Touto skutečností jsou však děti hluboce traumatizovány.

Proste Pána žně

Tváří v tvář nedostatku kněží platí stálá výzva Krista Pána: „Proste Pána žně.“ Ptejme se sami sebe:

- Uznáváme ještě stále, že pro rodinu, ze které Ježíš povolá syna ke kněžství, je to velká čest a požehnání?
- Jak důležitá je modlitba rodičů za dítě: „Pane, vyvol si některé z našich dětí.“ Pochopitelně; dítě nelze nutit. Je třeba se modlit, ale nechat svobodu jak dětem, tak i Pánu Bohu a nebýt zklamaný, když se syn pro zasvěcený život nerozhodne.
- Modlit se za dar kněží je velkou výzvou pro nás všechny.

Je krásné, že i tato farnost darovala v poslední době církvi několik kněžských povolání. Nezapomínejme ve svých modlitbách na bohoslovce Vojtu Smolku. Kéž by Duch Boží vzbudil i v dalších mladých mužích povolání ke kněžství.

Mladí!

Nemohu jinak, než se obrátit na mladé muže a vlastně i na děvčata. Pokud uslyšíte ve svém nitru, že vás Bůh volá k zasvěcenému životu, nebojte se mu odpovědět. Ježíš vás nikdy nezklame. S odvahou se vydejte po jeho cestách. Buďte na této cestě poctiví, naslouchejte církvi a budete prožívat krásu toho být s Bohem a niternou radost z jeho lásky.

Kněz usilující o svatost je darem pro svět.

Jeho život je závislý na tom, jak je spojen s Ježíšem, jak odpovídá na lásku Boží.

Jeho úkol je především být služebníkem hlásaného Božího slova, svátostí a jednoty církve.

Jeho život je vždy nejen darem, ale i tajemstvím.

Závěr

Čím ukončit naše zamyšlení?

Jménem kněží děkuji všem za modlitbu. Vzájemná modlitba je důležitá. My kněží se modlíme za druhé a jsme vděční, když se druzí modlí za nás.